

Florian Vernet

**E Freud
dins aquò?**

C.I.E.L. d'Oc

Centre International de l'Écrit en Langue d'Oc

3 Place Joffre, 13130 Berre L'Étang

<http://www.lpl.univ-aix.fr/ciel/>

A vautreï, non ? E ben a ieu, òc ! Totjorn, quasiment. Chasque còp que ne mangi, de pes-epaquets, manca pas ! Va sabi pasmens e, de lònca, me fau agantar. Ai lo languit donc, per pas chanjar. Lo codonh... Ren a veire amé la digestion : es tot morau. Psicò-somatic, qué ! Pasmens, lei pes-e-paquets de Margarida, aquò's quauqua ren ! Ne coneissi que lei manjarián sus la testa d'un rascós ; mai ieu, vaquí, lei pes-e-paquets me secan... Per faire passar lo blues, ai assajat de legir un libre que m'a tombat dei mans au bot de vint paginas. Ai atubat la télé, mai, a la télé, l'aviá que de télé, alòrs ! Ai assajat tanben lo iogà occitan (es a dire lo penequet), mai ai pas capitat a dormir, ai vistalhat la premsa de la velha, a te far racar, coma de costuma. Me siáu mes una caisseta de Vivaldi, aquela qu'es reservada per lei grandeis occasions. Ren a faire. Putas de pes-epaquets ! Arribat a aqueu ponch, ai començat de calcular, ai pas pogut me n'empachar. Me siáu soventut dei galejadas de Zè l'òme de Margarida, sensa efiech notable, perque dei galejadas, perdi totjorn quauqua ren, la debuta ò la fin, s'es pas lo mitan. Ai pensat a Margarida... A capitat, finala. Voliá pas lo mostrar de tròp, per pas me faire de pena, mai sa vida nòva li conven. Fau dire qu'a l'Agéncia (era ma secretària) aviá pas sovent l'escasença, ela qu'es una lipeta de promiera, de se regalar. Despuèi un mes qu'es maridada amé lo Zè, un amic d'enfància a ela, qu'es veuse e que ten un restaurant dau costat de la Bela de Mai, peta la santat. Es plena de vòlha, a pres detz ans de mens, e detz quilòs de mai. Se maridar coma aquò, a cinquanta ans, li a chanjat la vida. Un jorn ò l'autre (desconem pas !) deuriáu assajar.

Ieu, la regreti, segur : coma secretària qu'era chanuda, maugrat seis èrs colhons, e coma amiga. Verai, que me serviá de maire, de còps, sensa rire...

La serada dau Dimenche s'estirassa, e ieu, totjorn tancat dins mon bureu. La nuech tomba sus Marselha. Embarrat dins ma caforna, pòdi sentir la ciutat que fornigreja alentorn. Un moment, pensi de telefonar a Jef, mon assistent, qu'a agut un accident e qu'es a la Timòna. Es tròp tard, lo sonarai deman ò pusleu, l'anarai veire.

E aqueu languit que vòu pas passar ! Me demandi se fariáu pas mielhs d'anar me cochar, mai sabi que poiariáu pas dormir, ara. Finala, devi aguer besonh de faire campò.

Aquò n'es una d'idea ! De qué risqui ? Coma trabalh, ai ren en vista per lo moment. D'autra part, fa de mes que Brigitt (es una norvegiana que l'ai rescontrada l'an passat, dins una enquesta que fasiáu a Sant Rafeu), me tana perque la vagui veire, ailà, a Oslò, mai fa luenh e puèi, sai pas per qué, me senti un pauc vielh per jogar a toteis aquelei juecs. Leis autreï copinas qu'ai per aquí son partidas, son pas disponiblas, ò me gonflan. Me faudrà trobar outra causa. De glandar ansin, aquò me plega. Pasmens, lei darrièrs afaires son estats capitats. V'en sovenetz bessai que se n'es un pauc parlat dins lei medià : lo misteri dau bòsc de Cujas, qu'ai porgit la pròva que l'òme retrobat copat en morceus s'era pas suicidat coma pretendiá sa Companhiá d'Asseguranças ; l'embrolh dau raubament dei plans de la fabrega de conserva de regardelas que leis ai recuperat sensa